

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/410/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215205370
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2215205370.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v právnej veci žalobcu: CRIF - Slovak Credit Bureau, s.r.o., IČO: 35 886 013, Malý trh 2/A, Bratislava, zastúpený splnomocnencom AK KUHAJDA, s.r.o., Karadžičova 47, Bratislava, IČO: 47 232 773, proti žalovanej: T. C., nar. XX.X.XXXX, bytom M. A. č. XX, A. A., o zaplatenie 157,19 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 7. marca 2016, č.k. 10C/184/2015-33, takto

rozhodol:

I. Návrh na prerušenie konania sa z a m i e t a.

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania p o t v r d z u j e.

III. Žalovaná m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním určil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 58,86 eur s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 55,36 eur od 30.3.2012 do zaplatenia, zo sumy 3,50 eur od 3.1.2012 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a určil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobca sa žalobou zo dňa 30.3.2015 domáhal na žalovanej zaplatenia sumy 157,19 eur s príslušenstvom, keď uviedol, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.6.2013 so spoločnosťou Telefonica, s.r.o., nadobudol uplatňovanú pohľadávku proti žalovanej, ktorá uzatvorila s postupcom zmluvu o pripojení v zmysle zákona č. 351/2011 Z.z., na základe ktorej boli žalovanej poskytnuté elektronické komunikačné služby a to dňa 19.12.2011 v rámci programu služieb O2 Fér s platbou faktúr a s účastníckym číslom +XXXXXXXXXXXX. Postupca vyúčtoval žalovanej cenu za poskytnuté služby faktúrou č. 1028842343 na sumu 56,75 eur splatnou 30.1.2012, faktúrou č. 1030809520 na sumu 61,58 eur splatnou 29.2.2012, faktúrou č. 1031846964 na sumu 55,36 eur splatnou 29.3.2012, faktúrou č. 1034047872 na sumu 3,50 eur splatnou 29.5.2012. Žalovaná bola vyzvaná na úhradu dlžnej sumy vo výške 118,33 eur, avšak uvedenú istinu nezaplatila, vzhľadom k tomu odstúpil právny predchodca žalobcu ku dňu 14.4.2012 od zmluvy o pripojení podaním zo dňa 15.3.2012, pričom určil žalovanej dodatočnú lehotu na plnenie do 7.4.2012. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 588, § 488, podľa § 51, § 517 ods. 1, 2 O.z., podľa § 3 ods. 1, § 53 O.z., podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., podľa § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 565, § 52 O.z.. Mal preukázané, že medzi stranami sporu ide o vzťah spotrebiteľský, v ktorom zmluvné podmienky neboli v celom rozsahu individuálne dojednané, keďže ide o formulárové zmluvy vrátane všeobecných zmluvných podmienok a vypíňajú sa len niektoré kolonky. Takisto bolo preukázané, že žalovaná služby žalobcu využívala, porušila zmluvu o poskytovaní služieb ale aj svoju zákonnú povinnosť, lebo za

služby, ktoré jej právny predchodca žalobcu poskytoval, cenu nezaplatila. Preto je žaloba dôvodná čo do zaplatenia dlhu za služby v sume 58,86 eur. Žalovaná žalovaný dlh na službách v lehotách stanovených vo faktúrach neuhradila, dňom nasledujúcim po dni splatnosti tej ktorej faktúry sa tak s plnením súm tam uvedených dostala do omeškania, preto súd priznal aj uplatňovaný úrok z omeškania vo výške 9% ročne z jednotlivých súm. Súd zistil, že pohľadávka žalobcu titulom faktúry splatnej dňa 31.1.2012 znejúcej na sumu 56,75 eur, z ktorej bola suma 20 eur uhradená a pohľadávka titulom faktúry splatnej dňa 29.2.2012 znejúcej na sumu 61,58 eur sú premlčané, nakoľko neboli uplatnené v zákonom stanovenej trojročnej lehote. Premlčacia lehota pohľadávky so splatnosťou dňa 30.1.2012 uplynula 31.1.2015 a so splatnosťou 29.2.2012 uplynula 1.3.2015. Žaloba bola podaná dňa 30.3.2015, teda po uplynutí premlčacej lehoty týchto dvoch faktúr, preto súd v tejto časti žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., keď žalobca mal úspech len čiastočný, súd rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá na ich náhradu právo.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podal v jeho zamietajúcej časti odvolanie žalobca. Uviedol, že vzhľadom k tomu, že žalovaná neuhradzovala predmetné faktúry riadne a včas, právny predchodca žalobcu odstúpil ku dňu 14.4.2012 od zmluvy o pripojení k službám písomným podaním zo dňa 15.3.2012, pričom určil žalovanej dodatočnú lehotu na plnenie do 7.4.2012. Poukázal na ustanovenie § 44 ods. 8 písm. b) zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách, v zmysle ktorého podnik môže odstúpiť od zmluvy o poskytovaní verejných služieb, ak účastník nezaplatil cenu za poskytnutú službu ani do 45 dní po dni splatnosti. Majú za to, že zákon č. 351/2011 Z.z. je zákonom lex specialis vo vzťahu k občianskemu zákonníku a tým pádom sa na predmetný zmluvný vzťah majú aplikovať ustanovenia zákona č. 351/2011 Z.z., kde v zmysle § 44 ods. 12 odstúpením od zmluvy o poskytovaní verejných služieb zmluva zaniká, keď v súlade s týmto zákonom prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy je doručený druhej strane, ak nie je v odstúpení uvedený neskorší deň. V danom prípade právny predchodca žalobcu uviedol neskorší deň odstúpenia od zmluvy a to ku dňu 14.4.2012, tým pádom premlčacia lehota začala plynúť dňa 15.4.2012 a žalobcovovo právo by sa premlčalo dňa 15.4.2015. Nakoľko žaloba bola doručená súdu dňa 30.3.2015, žalovaný nárok nie je premlčaný. Navrhli preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň požiadal žalobca odvolací súd o prerušenie konania, keď namietal postup súdu pri posudzovaní premlčania v súlade s ustanovením § 5b Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Poukázal na článok 1 ods. 1, článok 46 ods. 1, článok 125 ods. 1 písm. a), článok 152 ods. 4 Ústavy SR a má za to, že § 5b je v nesúlade s článkom 1 ods. 1 a článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, pričom uviedol, že aj Okresný súd Košice II dňa 8.9.2015 podal na Ústavný súd SR návrh na vyslovenie nesúlady ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. s ústavou, keď sa stotožnil s názorom Okresného súdu Košice II v tom smere, že takáto ochrana jedného z účastníkov občianskeho súdneho konania uvedená v § 5b je v rozpore s princípom neustrannosti súdu a teda aj s princípom právneho štátu. Žiadal preto podľa § 109 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c) O.s.p. odvolacie konanie prerušiť do skončenia konania na Ústavnom súde SR sp.zn. RVP 12672/2015 a do ukončenia tohto konania § 5b neaplikovať.

3. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení Zákona č. 160/2015 Z.z. CSP účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p. účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 34 Civilného sporového poriadku) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p. účinného v čase podania odvolania), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 O.s.p. účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 201 a § 202 O.s.p. účinného v čase podania odvolania, aktuálne § 355 ods. 2 CSP) po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti a že odvolateľ použil zákonom prípustný odvolací dôvod, preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP) súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v zamietajúcom výroku vecne správny.

5. Pokiaľ sa týka návrhu žalobcu na prerušenie konania, tak podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP, súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov, v tomto prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania.

6. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

7. Žalobca sa domáha prerušenia konania dôvodiac návrhom podaným Ústavnému súdu SR o posúdení súladu ustanovenia § 5b Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, v znení neskorších predpisov, s článkom 1 ods. 1 a s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Ochrana spotrebiteľa je významnou časťou politiky Európskej únie. Dôkazom tejto politiky Európskej únie je niekoľko smerníc a rozsudkov Európskeho súdneho dvora. Systém ochrany spotrebiteľa zavedený Smernicou Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnomernom postavení voči predávajúcemu alebo poskytovateľovi z hľadiska ako vyjednávacej sily, tak i úrovne informovanosti. Treba si zvyknúť na to, že záväzkové vzťahy nie je možné vnímať len z pohľadu kreditor a debitor, ale aj z pohľadu, že ide o spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa obsiahnutá v Občianskom zákonníku a v ostatných predpisoch určených na ochranu spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ, vyplývajúcim z nerovnováhy vyjednávacej sily, z ekonomickej nerovnosti a neúmernosti zdrojov. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Odvolací súd poukazuje v tomto smere na rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) zo dňa 27. februára 2014 vo veci C-470/12, Pohotovosť, s.r.o. proti F. V. za účasti Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, v ktorom je uvedené: „Podľa ustálenej judikatúry vychádza systém ochrany zavedený smernicou 93/13 z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené predajcom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah (rozsudky z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25, a z 26. októbra 2006, Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25, ako aj uznesenie Pohotovosť, už citované, bod 37).“ Súdny dvor viackrát zdôraznil, že tento nerovný stav môže byť kompenzovaný iba aktívnym postupom nezávislým od samotných zmluvných strán (rozsudky Océano Grupo Editorial SA, Salvat Editores SA, Elisa María Mostaza Claro, Asturcom Telecomunicaciones). Z Článku 47 Charty základných práv Európskej únie, týkajúceho sa práva na efektívny opravný prostriedok a na spravodlivý proces, vyplýva, že právna pomoc sa poskytuje osobám, ktoré nemajú dostatok zdrojov, ak je táto pomoc potrebná na zabezpečenie efektívneho prístupu k spravodlivosti. Smernica Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vyžaduje v sporoch, ktoré sa týkajú predajcu alebo dodávateľa a spotrebiteľa, aktívny postup vnútroštátneho súdu rozhodujúceho v týchto sporoch, ktorý je nezávislý od zmluvných strán. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené právne posúdenie aplikácie ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov rovnako ako súd prvej inštancie nedospel v danej veci k záveru, že nie je ustanovením odporujúcim Čl. 1 ods. 1 a Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky tak, ako to v podaní na Ústavný súd Slovenskej republiky (sp. zn. RVP 12672/2015) navrhuje Okresný súd Košice II, ktorá skutočnosť by bola podmienkou pre prerušenie konania v zmysle citovaného ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase konania pred súdom prvej inštancie (majúce ekvivalent v § 162 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku).

8. V teórii ústavného práva a i v slovenskom ústavnom systéme sa uplatňuje tzv. prezumpcia ústavnosti právnych noriem, čo znamená, že na účinnú právnu normu sa orgán aplikujúci musí pozeráť ako na súladnú s ústavou dovtedy, kým ústavný súd predpísaným spôsobom nevysloví jej neústavnosť (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 247/07-13 zo dňa 11.10.2007). Prezumpcia ústavnosti zákona platí dovtedy, kým ústavný súd túto domnienku vo svojom rozhodnutí nevyvráti (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL ÚS 8/94 zo dňa 6.10.1994).

9. Vzhľadom na vyššie uvedené teoretické východiská vyplývajúce z citovaných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, vychádzajúc z prezumpcie ústavnosti právnych noriem, odvolací súd má tiež

za to, že procesnému návrhu žalobcu nebolo možné vyhovieť ani pokiaľ išlo o ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase konania pred súdom prvej inštancie (majúce ekvivalent v § 164 Civilného sporového poriadku). Prerušenie konania podľa tohto ustanovenia závisí od úvahy súdu a je upravené len ako procesná možnosť súdu, nie však povinnosť. Ak súd konanie podľa uvedeného zákonného ustanovenia nepreruší, neodníme účastníkovi možnosť konať pred súdom (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 57/2011 zo dňa 5.5.2011). Zároveň odvolací súd prihliadol i na fakt, že prípadné závery súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu, ktoré by mohli byť vyslovené pri aplikácii ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v prejednávanej veci, nemôžu znamenať žiadny podstatný zásah do práv strán, ak by sa neskôr ukázalo, že obsah tohto ustanovenia odporuje základným ústavnoprávnym princípom. Pozitívne rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky môže byť totiž dôvodom pre podanie návrhu na povolenie obnovy konania podľa ustanovenia § 397 a nasl. Civilného sporového poriadku, ktorá skutočnosť znamená ochranu práv dotknutej strany a zároveň neexistenciu nevyhnutnosti postupu navrhovaného žalobcom. Preto posudzujúc postup súdu prvej inštancie z hľadiska kritéria ústavnosti nezistil odvolací súd ani v tomto prípade dôvod na prerušenie konania v zmysle návrhu žalobcu.

10. K uvedenému odvolací súd ešte poznamenáva, že súdna prax vyšších súdov v obdobných prípadoch opakovane vyslovila právny názor, že prebiehajúce konanie sp. zn. RVP 12672/2015 na Ústavnom súde Slovenskej republiky o návrhu Okresného súdu Košice II na vyslovenie nesúlady ustanovenia § 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov s Čl. 1 ods. 1 a Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nie je dôvodom na prerušenie konania v spotrebiteľských sporoch (porovnaj napr. rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9C/113/2016 zo dňa 24.3.2016, rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/757/2015 zo dňa 6.4.2016, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/286/2015 zo dňa 28.6.2016, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/674/2015 zo dňa 21.7.2016, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/1137/2015 zo dňa 30.3.2016, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/6/2016 zo dňa 29.2.2016). Vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax odvolací súd nevidel žiadny dôvod rozhodnúť o návrhu žalobcu na prerušenie inak, než v súlade so zaužívanou súdnou praxou.

11. Odvolací súd nedospel k záveru, že by bolo nutné prerušiť konanie podľa ustanovení § 162 ods. 1 písm. b), § 164 CSP, nakoľko neboli splnené podmienky pre takéto prerušenie. Odvolací súd preto návrh na prerušenie odvolacieho konania zamietol a riadne odvolanie prejednal.

12. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 10C/184/2015 je určenie povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 157,19 eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania z jednotlivých súm uvedených v žalobe a náhradu trov konania a to titulom nedoplatku ceny za poskytnuté, riadne vyfakturované elektronické komunikačné služby, na základe zmluvy o pripojení uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou.

13. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým žalobu v časti o zaplatenie sumy 98,33 eur s príslušenstvom zamietol z dôvodu premlčania tejto časti nároku.

14. Odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pričom má za to, že súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým zisteniam pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, pričom sa vysporiadal so všetkými podstatnými argumentami strán sporu a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia, tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne posúdil premlčanie časti žalovaného nároku a to premlčanie dvoch faktúr splatných dňom 29.2.2012 a 30.1.2012. Odvolací súd mal tiež za to, že je dôvodné a správne počítať beh premlčacích lehôt od splatnosti jednotlivých faktúr, ktorých splatnosť nastala

pred odstúpením a nie od odstúpenia od zmluvy. Súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka a takisto správne určil dĺžku premlčacej lehoty tri roky, následkom čoho pohľadávky so splatnosťou v dňoch 29.2.2012 a 30.1.2012 sú premlčané, keďže žaloba bola na súd podaná dňa 30.3.2015.

15. Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania z dôvodu vecnej správnosti podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. O práve na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, nakoľko v odvolacom konaní bola v celom rozsahu úspešná žalovaná.

17. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).